

Σ' άλλους τόπους για φήμη τὰ μετάνιοι ή Μοίρα,
Γιατί ή μαύρη τους μάννα μήτε ~~εί~~ ζούνε δέ σότα !
Κι' αντίλαλσαν ξαρω παρ'άπέρα στη Δυσση
'Απ' εκεί που άνθίζαν τών «Μακάρων αί νήσοι».

Τά βουνα τό μεγάλο Μαραθώνα θωρύνε,
Κ' ή άθανατη βλέπει τὰ πελάγη κοιλάδα.
'Εδώ πέρα μονάχος συλλογιόμου πώς νάναι
Ψά μπορούσε και πάλε μια έλευτερη 'Ελλάδα !
Γιατί πώς νά κοιτάζω τό Παρσάνικο μνημα,
Και νά λέγω πώς είμαι τής σκλαβιάς κ' έγώ θύμα !

Στόν γκραίνο που άγτικράζει τή μιανή Σπακιάνη,
Μια ~~πικρή~~ ~~απορία~~ ~~με~~ ~~ταμάρια~~ ~~έκεί~~ ~~να~~
Δίχως τέλος καρδιά με ταμάρια έκείνα
Μαζεύθηκε πλθή, ή βίταν δια ζικά του.
Τήν αύγη με καμάρι τὰ μετρούσε εκεί πέρα,
Μά τί γένηκαν δια σάνε βοάβιασ ή μέρα !

Που είπ'
Ήταν έκείνα ! Που είσαι, ω πατριδα καημένη !
Κάθε λόγγος σου τώρα κι άερογιάλι έδωβάθη !
Τών παλιών τών ήρώων ένας μύθος δέ μένει,
Τής μεγάλης καρδιάς τους κάθε χτύπος έγάθη.
Και τή λύρα σου ακόμα τήν άφήςας, ώμημένα !
'Απ' τούδ θεόους σου ψάλτες νά ζεπέση σ' έμένα !

Μεσ στόν άδοχο δομο που μια τυχ ή σέρνει
Μέ φυλή που σηκώνε τής σκλαβιάς άλυσίδα,
Κάποιο βάλσαμο κρύο στο τραγουδι μου φέρνει
'Η ντροπή που με πιάνει για μια τέτοια πατριδα !
Και τί ~~πικρή~~ ~~έδω~~ ~~άλλο~~ ~~ποιητής~~ ~~παρά~~ ~~μόνο~~
Γιά τούδ 'Ελληνες ~~πικρά~~, για τή χώρα τους πόνο !

Πρέπει τάχα νά κλαίμε μεγαλοία χαμένα,
Και ντροπή νά μεσ βάση αντί αιμα, σάν πρώτα :
Βγάλε, ω γής δοκαμένη, άπ' τὰ σπλάχνα σου ένα
Ίερο άπομεινάρι τών παιδιών του Εύρώτα !
'Απ' εκειούς τούδ Τρακάσους τρέις άν έρθουνε, στάνουν,
'Αλλη μια Θεροπόλια στα βουνα του νά κάνουν.

Πώς ! 'Ακόμα στωπάνουν ; Πώς ! 'Ακόμα συζήζουν !
'Οχι, όχι ! 'Ακούγω τις ψυχές άπ' τόν 'Αδη
Σάν ποτάμι που τρέιει μακρινά, νά σωνάζουνι
α' Ένας μόνο άς σαλέψη ζωντανός, και κοπάδι
'Απ' τή γής αποκάτου λεβεντιά ζεκινούμε.
Είπ' αυτό που κοιμούνταις εμείς ακόμα σ' ακούμε !

'Αχ, τού κάκου, τού κάκου ! 'Αλλες λύρες στα χέρια !
Μέ σαμιώτικο τώρα τό ποτήρι άς γεμίση.
'Αρεν' αίμα και μάχες για τὰ τούρκικα άσκήρια,
Και καθένας τό αίμα του άμπελιού του άς μάς χυση !
Δές τους ! 'Ολοι ζυπνάνε και πετούν ως άπάνω,
Τού μικρόψυχου Βέγκου τό εγκώμιο σάν κάνω !

Τό χείρ τόν Πορρίχιον ως τὰ τώρα βασιλίτε,
'Η ~~Πυρρίχιον~~ ~~ή~~ ~~βλάμης~~ ~~που~~ ~~νά~~ ~~πάρει~~, ~~καημένοι~~ !

*Στου Πυρρίχιον χορο' ους ως τὰ τήρα βασίτε,
'Η Πυρρίχιον ήθε φαλάμης που νά πέρει καημένοι !*

'Από δού τέτοια δώρα πώς έκείνο ζεχνάτε
Πού ψυχές άντρείνεται και καρδιές άνεσταίνε !
Και τὰ γράμματα ακόμα ένας Κάδμου κρατείτε
Τάχα νάταν για σκλάβους τὰ ψηφιά του, βαρραίτε :

Τό Σαμιώτικο χύνε στο ποτήρι ως τὰ γεψη !
'Οέω οι λύρες ! 'Ελάτε με τήν κλώσκα γεμάτη !
'Έτσι έφελνε ή θεός 'Ανακρόντας, φίλοι !
Σκλάβος είταν κ' εκείνος, μά ένας Πολυκράτη.
'Από ζένους τωράνους δέν έρωθίζαν τότες
Είταν αίμα δικό τους, σάν κι αύτούς πατριώτες.

Τή Χερσόνησο ένας μια φορά τωρανούσε,
Μά διαρέντεσε πρώτος τὰ καλά, τήν τιμή της.
Μιλιάση τόν λέγαν, 'Αχ, και πάλε νά ζούσε,
'Ενα άς είγς ή πατριδα τέτοιο πάλε παιδί της !
Βασιλιάς σάν κ' εκείνον που δέ μαζεύει !
Βασιλιάς που με άγάπη μοναχή σέ δεσμεύει.

Στό ποτήρι μου πάλε τό Σαμιώτικο χύνε !
Στό Βουλιώτικο βράχο, προς τής Πάργας τό γώμα,
Γενεά σιδερίνα ως τὰ σήμερα είναι.
Πού από μάνες Δωρίδες λές και βγαίνει ακόμα.
'Ισως μένει εκεί πέρα κάποιος σπόρος κρυμμένος,
που θά δείξη άν δέν είναι 'Ηρακλειτικό γένος.

'Απ' τούδ άπιστους φράγκους λευκεριά μή ζητάτε !
'Εκεί ζούν ήγεμόνες που πουλούν κι αγοράζουν.
Μέ δικό σας τουφέκι και σπαθί πολεμάτε !
Αύτου θάβρετε' έλπίζω, κι ό,τι θέλουν άς τάζουν.
Ζυγός Τούρκου, με Φράγκου πονηριά σάν ταιριασουν,
Τήν άσπίδα, όσο νάαι δυνατό, θά τή σπάσουν.

Μέ Σαμιώτικο πάλε τό ποτήρι άς γεμίση !
Μεσ στόν ίσιο χορούουν οι κοπέλλες μας κήλ' ^{TO ΕΙΠΕ}
Σάν τὰ μαύρα τους μάτια δέν είδε άλλη ή φύση,
Μά σά βλέπω τή νιότη και ταρρατα τους κάλλη,
Τό δικό μου το μάτι τό θάλώνει μια στάλα,
Πού για σκλάβους ~~καταλά~~ τὰ βουλιών τους τό γάλα !

Στου Ξουσιού θά καθίω τό μαριμάριο βράχο,
Συντροφό μου τό κύμα του Αιγαίου θά κάνω,
Αυτό έμένα νάκούγη, κ' έγώ έκείνο μονάχο,
Κ' εκεί άπάνω σάν κύκνος με τραγουδι άς πεθάνω.
Δέ σηκώνει ή ψυχή μου σκλαδα γή ! Χτύπα κάτω
Τής σκλαβιάς τό ποτήρι, κι άς παη νάαι γεμάτο !

Αρζάν

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ του Μπαϊρον.

Τά νησιά τής 'Ελλάδας ! ω νησιά βλογημένα,
Πού με άγάπη και φλόγα μια Σαπαδι τραγουδούσε,
Πού πολέμων κ' ειρήνης δώρα ~~έδω~~ ~~σασφάλινα~~,
Πού τό φέγγος του ή Φοίβος άπ' τή Δήλο σκορπούσε !
'Αχ, άτέλειωτος ήλιος σάς χροσώνει ως τὰ τώρα,
Μά βασιλεύσαν όλα, όλα τάλλα σας δώρα !

Και τής Χίος τή Μούσα, και τής Τέως τή λύρα,
'Αντρωσιώνης κι άγάπης δοξαριάματα πρώτα,